

angivelse. Af ca. 40,000 stattehdende Borgere i København er der jo, saaledes som det er bevisst af Statistikken, over 10,000, der have undladt at opgive deres Indtægt. Naar disse 10,000 have undladt at opgive deres Indtægt, saa er det vistnok ikke i Kommunens Interesse, og hvad der overhovedet kan tale imod, at man har tvungen Opgivelse, begriber jeg ikke. Jeg har hørt mange udtale sig derimod, men jeg har aldrig hørt noget Argument derimod, som for mig har nogen Betydning. Der vil ganske sikkert paastaas, at det er vanskeligt for mange at vide, hvad de have, og opgive deres Indtægt, men det kommer aldeles ikke i Betragtning, naar Vigningskommissionen faar i Sinde at paaligne mig eller enhver anden et for stort Beløb i Skat. Thi saa er jeg nødt til at angive, hvor meget jeg har, det er den eneste Udvej, hvorved jeg kan slippe fri for denne Paaligning af Vigningskommissionen. Den Undskyldning er altsaa ikke heldig, og jeg tror derfor, at vi skulle se at blive enige om, at der skal være tvungen Angivelse af Indtægterne. Kommunen kan være aldeles overbevist om, at ved en saadan tvungen Angivelse af Indtægterne vilde den faa betydelig mere ind i Skat end det, den for nærværende Tid faar. Hvis det lader sig gøre for mig, vil jeg til dette Lovforslag, der her foreligger, stille Ændringsforslag i den nævnte Retning. Det kan maasse være tvivlsomt, om det virkelig hører hjemme der, men jeg haaber, det lader sig gøre, og jeg vil altsaa stille Forslag i den Retning, da jeg meget ønsker at høre, hvad der kan gøres gældende imod den tvungne Opgivelse af Indtægterne.

Judenrigsministeren (Sjerslev):
Københavns Kommune staar som en Undtagelse med Hensyn til dens Ret til at tilvejebringe de Midler, som ere fornødne til at fyldestgøre Kommunens Behov, idet Københavns Kommune kun har en begrænset Ret til at tilvejebringe disse Midler og ingen Sikkerhed har for, at de kunne blive tilvejebragte. Alle andre Kommuner i Landet have en saadan legal Sikkerhed. Derfor turde der være god Forstand i den Betragtning, der ligger til Grund for dette Lovforslag, at man bør stille Københavns Kommune i denne Retning ens med de andre Kommuner i Landet, saa at den kan faa sit Behov fyldestgjort. Der kan være forskellige Meninger om, hvilken Vej man bør gaa for at opnaa dette, det indrømmer jeg. Men det gælder først og fremmest at bringe Sagen under det rette Synspunkt, nemlig det, at Københavns Kommune har

en Undtagelsesstilling og en flattere Stilling end nogen anden Kommune i Landet, fordi den efter Lovgivningens Bestemmelser ikke kan tilvejebringe de Midler, som mulig kunne være fornødne, Sognekommunerne have i denne Retning en omtrent ubegrænset Ret, idet de blot skulle have et vist Samtykke af Amtskommunen til at forhøje Vigningen med over Halvdelen, og Amtskommunerne have en lignende ubegrænset Ret, idet de blot skulle have Indenrigsministerens Samtykke, naar Vidragene forhøjes over en vis Proportion. Købstadkommunerne have den samme Ret, kun København savner den. Derfor er der god Forstand i, at der tilvejebringes en saadan Ret for Københavns Kommune. Man kan være uenig om Maaden, hvorpaa den skal tilvejebringes, men dette tillader jeg mig at stille i Spidsen, at den største Kommune i Landet har Lovgivningen stillet saaledes, at den ikke er i Stand til at tilvejebringe de Midler, som den anser for fornødne til sit Behov, hvis de gaa ud over det, der er fastslaet ved Lov af 19de Februar 1861, hvor Grundskatten fastlaas, og hvor Kommunen ved Siden af Grundskatten faar Ret til at ligne indtil 3 pCt. paa Indkomsten. Der kan være meget i den Betragtning, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkrets (Scharling) gør gældende, at begge Dele ere fastslaede, saavel Grundskatten som Indkomstskatten, og den Betragtning, som kom frem fra det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkrets (C. Hage), men denne Betragtning forbavtede mig noget. Jeg har gjort den samme Betragtning gældende her for 10 Aar siden, men da var der ingen, der vilde høre derpaa, da vilde man have lagt alt paa de personlige Skatter. Nu begynder man ogsaa at vende sig i anden Retning, og jeg har ikke noget imod, at det ogsaa kommer under Overvejelse, men Betragtningen er ny. Den ældste Betragtning — og det staar jo tydelig at læse i vore kommunale Bestatningslove for København og Bjerne — var den, at Grundskatten skal slaas fast, og gennem Bestatning af Personerne skulle vi tilvejebringe Resten. Ærede Medlemmer behøve kun at se paa Lovene af 19de Februar 1861 §§ 1 og 2, hvor man fastlaar Ejendomsstatterne. Der kan siges at være nogen Bevægelse, og det ærede Medlem for Hølbæk Amts 3dje Valgkrets (Tauber) vil med nogen Føje finde det i Lovene af 14de December 1857, men stor er den ikke. For Købstæderne er man gaaet endnu langt videre; man har i 1863 fastlaet faste Ejendomsstatter og henvist alt andet til Vigning paa Formue og Beslighed. Her er ogsaa en